

Abstrakt

Diplomová práce se zabývá efektivitou vyjednávání v režimu klimatické změny, kterou zkoumá ve spojitosti s teorií vůdcovství. Cílem práce je zjistit, zda se vybraní aktéři chovali na konferencích o změně klimatu jako vůdci a zda jejich chování přispělo k efektivitě vyjednávání v režimu klimatické změny. Efektivita vyjednávání je zkoumána na třech vybraných konferencích o změně klimatu, konkrétně na Konferenci o změně klimatu v Kodani (2009), Konferenci o změně klimatu v Cancúnu (2010) a Konferenci o změně klimatu v Paříži (2015). Vůdcovská role je zkoumána na vybraných konferencích u Evropské unie, USA a Číny. Zkoumání vůdcovství je založeno na metodě kongruence, která spočívá ve výzkumu ověřitelných předpovědí vytvořených z teorie. Práce došla k závěru, že Konference o změně klimatu v Kodani nebyla efektivní, naopak konference o změně klimatu v Cancúnu a Paříži byly zhodnoceny jako efektivní. Ve spojitosti s naplněním podmínek vůdcovství bylo zjištěno, že na kodaňské konferenci nepůsobil žádný aktér jako vůdce, na konferenci v Cancúnu zastávala roli vůdce Evropská unie a v případě pařížské konference bylo vůdcovské chování vysledováno u Evropské unie a USA. Analýza práce ukazuje, že v případě, že vybraný aktér působil na konferenci o změně klimatu jako vůdce, efektivita konference byla vyšší.